

Sagen har fundet en særdeles omhyggelig og altsidig Behandling i Kommissionen, men det ligger i de her omhandlede Forholds-Natur, at Følgerne af den foreslaaede Ordning navnlig for Lodsindtægternes Vedkommende ikke let lade sig overflue. Ministeriet ser sig derfor ikke i Stand til nu at tage en endelig og afgjørende Beslutning, ihvorvel det formener i det Væsentlige at kunne tiltræde Kommissionens Forslag. Da den foreslaaede Ordning vil stille betydelige Krav til Statskassen, ikke blot midlertidige, men ogsaa vedvarende, vil det være nødvendigt herom at forhandle med Finantsministeriet, ligesom Forhandling med flere andre Ministerier kan blive nødvendig, forinden Sagen vil kunne foreligge Rigsdagen.

Ministeriet antager herefter, at Sagen ikke vil kunne være færdig fra Regjeringens Side saa betids, at den vil kunne bringes for Rigsdagen i dens indeværende Samling med Udfigt til at se Sagen afgjort i denne. Ved at udsætte Sagens Indbringelse for Rigsdagen til dennes næste Samling, vil der vindes Tid til at faae Sagen ydeligere drøftet og gennemgaaet i dens Detailler, hvilket i Sager som den foreliggende maa anses for særdeles ønskeligt. Sagens Udsættelse til næste Rigsdagsamling vil derhos neppe udsætte Indtrædelsen af en ny Lodsordning i længere Tid end nogle Maaneder, en saadan vilde navnlig under alle Omstændigheder ikke kunne træde i Kraft forinden den 1ste Januar n. A., da de fornødne Forarbejder m. B. ikke vilde kunne være tilendebragte før den Tid; udsættes Sagen til næste Samling, ville Forarbejderne derimod kunne være saa vidt forberedte, at en eventuel ny Lodslov vil kunne træde i Kraft med nogle faa Maaneders Forløb.

Spvad dernæst særlig Lodsstykkerne angaar, skal Ministeriet oplyse, at Lodskommissionens Forslag hovedsagelig gaar ud paa, at Lodsbetalingen for de mindre Fartøier (under 50 Tons) sættes forholdsvis lavere (50 pCt.)

end for de større;

at Betalingen for Lodsens Arbejde i Reglen bør sættes ca. 20 pCt. høiere, end den nu er; at Lodsbetalingen bestemmes efter Dybgaende og ikke efter Drægtighed, kun med den Modifikation, som følger af forraaevnte lavere Lagt for Skibe under 50 Tons;

at Lodsbetalingen beregnes med en fast Betaling pr. Mil af den udlodsfede Veilængde og erlægges under Et som et samlet Beløb;

At dog saaledes, at der kan afvises herfra af Hensyn til de sædvanlige Forhold og Farvandet's Beskaffenhed;

at Vintertaxterne ere $\frac{1}{2}$ høiere end Sommertaxterne og at Lodsbetalingen for Dampskibe sættes lavere end for Seilskibe af samme Størrelse ($\frac{2}{3}$ af Laxten for disse).

De af Kommissionen foreslaaede Regler for Bestemmelsen af Laxterne synes i sin Almindelighed at ville afgive et godt Grundlag for Udarbejdelsen af disse, medens Ministeriet dog, da en heldig Løsning af denne Del af Lodsordningen er af saa overordentlig Betydning for Lodsferierne, maa forbeholde sig en detailleret Prøvelse af Reglernes og de pr. Mil foreslaaede Betalingers Anvendelse paa de faktiske Forhold, forinden endelig Beslutning herom tages.

Da Lodsstykkerne, for at Myntlovens § 19 kan ske Fyldest, bør være omfattede i den nye Mynt forinden den 1ste Januar 1875, vilde det have været særdeles ønskeligt, om man kunde have faaet Omordningen af Laxterne indført og i det Mindste denne Del af den paa-tænkte Lodsordning iverksat alt nu; men da Laxternes Omordning og deres Forhøielse staar i nøie Sammenhæng med den i Dvrigt foreslaaede Omordning af Lodsvesenet, navnlig med Lods-trangens og Priskeafgiftens Ophøvelse mod Erstatning — skjønnes det ikke rettere end, at Laxterne ikke bør omordnes for sig, og at den foreslaaede Ordning bør søges gennemført som en Helhed. Det er derfor Ministeriets Agt foreløbig at indskrænke sig til at omsætte de nugældende Laxter, Priskeafgifter og øvrige Lodsbetalinger (Hjemreisepenge, Landsætningspenge, Etmaalspenge, Skriverpenge m. m.) i den nye Mynt.